

Naziv originala:
Carmen Reid
THREE IN A BED

Copyright © Carmen Reid 2002
Copyright © za srpsko izdanje Alnari d.o.o. 2007

ISBN 978-86-7710-292-0

KARMEN RID

troje u
krevetu

Prevela Jasmina Đorđević

Beograd, 2008.

Zahvalnica

Hvala Tomasu Kvinu za bezrezervnu podršku kada sam odlučila da napustim redovan posao, rodim bebe i pišem romane. Ti si hrabar i divan čovek i ništa od svega toga ne bih uspela bez tebe.

Hvala i mojim fantastičnim agentima u literarnoj agenciji *Derli Anderson*. Ove knjige ne bi bilo bez njihovog ohrabrenja i nadahnutih saveta, i bez bezuslovne vere Keri Nilson. Nemam reči kojima bih vam zahvalila. Znam da sam u dobrim rukama.

Zahvalna sam i svima iz *Transworlda* koji su tako entuzijastično prihvatili Belu, naročito Dajeni Bomont.

Veliki sam dužnik mojim prijateljima i porodici koji su mi pomagali na razne načine. Hvala svima koji su pročitali prvi rukopis, koji su fotografisali, čuvali Sema, ili me prosto uveravali da će sve uspeti.

Mnogo ljubavi šaljem ljudima na koje sam se oslanjala kada je bilo teško: mojim roditeljima, sestrama Teš i Son, Skotu i Doroti Luk, Majri Melon, Glin Pag, Lusi Rok i Džo Sevel.

I najzad, veliki poljubac mom sinčiću, Semu – mojoj svakodnevnoj inspiraciji.

Za Tomasa i moje sestre,
Natašu i Sonju

Prvo poglavlje

Bilo je 6.29 ujutru. Budilnik pored kreveta samo što se nije bio oglasio. I samo što je počeo svoje neumoljivo pištanje, zazvonio je i telefon.

Bela se ispružila, isključila budilnik i javila na telefon.

„Halo?“

Čula je udaljeno „Halo!“ daleko na drugom kraju pucketave linije, praćeno pevušenjem.

„Danas nam je divan dan, divan dan, divan dan...“

„Done!“ povikala je i začula eho koji joj se vratio.

„Zdravo, Bela, ustaj, volim te, hoću da odmah vodimo ljubav preko žice.“

„I ja tebe volim“, povikala je. „Kada će te pustiti kući?“

„Ahm... pa, zovem te sa aerodroma u Groznom. Kad budeš došla s posla, ja ću već biti tu.“

„Stvarno?! Ne mogu da verujem! Pa to je divno!“

„Moj posao je završen“, rekao je imitirajući glas superheroja. „Ozbiljno, ovo je bio pravi košmar, a sada postaje opasno i izvlače me odavde. Osim toga, rekao sam im da ti je rođendan i da moram kući, inače će mi sudbina biti gora nego da me snajperista čeka u zasedi.“

„Jesi li dobro?“ pitala je.

„Mnogo sam umoran, ovo su bile paklene tri nedelje. O, jebiga, dušo, moram da idem sad. Vidimo se večeras. Jedva čekam.“

„I ja. Čuvaj se.“

„Već mi nedostaješ“, našalio se, a onda se veza prekinula.

Smešila se i nastaviće da se smeši ceo dan, rešila je to ustavši s kreveta i započevši „operaciju Bela“. Razlika između Bele i drugih žena

koje su izgledale nešto između osrednjeg i dobrog bila je u tome što se ona više trudila. Zapravo, karakteristika da se „više trudi“ pratila ju je od najranijeg detinjstva.

Na samom početku karijere, dugo leto je provela na zadatku u Njujorku i baš je tamo pronašla svoje duhovne sestre, besprekorne Njujorčanke koje su džogirale, išle u teretanu, uvek bile savršeno manikirane, a seks posmatrale samo kao još jedan način da steknu poslovne veze. One su joj otvorile oči i uvek se šalila da je svu nesigurnost ostavila na aerodromu *JFK* i da više nikada nije otišla po nju. To zapravo nije bilo istina – nesigurnosti su još bile tu, ali naučila je da ih dobro sakrije.

Navukla je odeću za trčanje i patike, jer je od ponedeljka do petka svakog jutra trčala dvadeset pet minuta BEZ IZUZETKA. Prezirala je gotovo svaki sekund te aktivnosti, ali bio je to jedini način da strese ostatke sinoćnjeg alkohola, da zadrži vitku liniju i nagura malo fizičkih vežbi u svoj dan.

Nakon trčanja, istuširala se, obrijala, osušila i navlažila kožu. Posle toga je, kose umotane u veliki beli peškir, stala pred ogledalo u kupatilu.

Pažljivo je posmatrala svoje lice. Danas puni dvadeset osam. Navukla je osmeh i pogledala sićušne bore koje su se širile iz uglova očiju i prve nagoveštaje opuštenih kapaka. Od ovog trenutka će, očigledno, sve ići nizbrdo.

Obilno se namazala tečnim puderom od ključne kosti do ivice kose, a zatim četkicom prekrila lice puderom u prahu. Svakog jutra je zahvaljivala bogu za šminku. Otresla je kosu iz peškira i osušila je pre nego što ju je skupila u opuštenu punđu smatrajući da s tom frizurom deluje starije i ozbiljnije za posao.

Vrativši se u spavaću sobu, otvorila je fioku s rubljem i počela da rovari po njoj. Don dolazi kući! Tako je dugo bio daleko da bi ga uzбудila čak i u posivelim gaćicama i sportskom brusu, ali zaslužio je da ga počasti. Izvukla je najnoviji crno-roze čipkani grudnjak sa fišbajnom i odgovarajuće tange, a zatim otvorila garderober. Uvukla se u strogu košulju i najlon čarape, a potom zakopčala crni kostim sa ukrojenim blejzerom i uskom suknjom do kolena.

Pogledala se u visokom ogledalu u spavaćoj sobi i zadovoljno klimnula glavom. Naravno, nakon Njujorka, Bela nije ostavljala slučaju ništa u vezi sa svojom poslovnom odećom. Išla je na kurs šminkanja

i nege kose, na savetovanje o bojama i preobražavanju imidža. Njena savršeno odgovarajuća odeća, kojoj će dodati i savršen aksesoar, trebalo je da urla na sav glas „žena koja se zaputila ka vrhu“.

Bunarila je po fioci s nakitom tražeći male šik minduše i sićušan privezak od platine koji joj je Don bio poklonio, stavila ih je, a zatim s police zgrabila kožne cipele sa visokom potpeticom i jurnula u kuhinju.

Dve pomorandže prošle su kroz malu električnu cediljku. Spustila je čašu sa sokom i činiju jogurta na malecki mermerni sto u kuhinji, a zatim otišla do ulaznih vrata stana da uzme novine. Sela je i pažljivo proučila *Fajnenšel tajms* dok je doručkovala, a zatim je prelistavala Donov tabloid dok nije pronašla njegov poslednji izveštaj i pročitala sve do poslednjeg slova.

U 7.45 bilo je vreme da krene, pa je uzela kišni mantil, tašnu, prenosivi računar i ključeve i krenula na posao. Dok je levom rukom zatvarala teška drveno-staklena vrata na ulazu u zgradu, pogled joj je pao na njen domali prst i tanak platinasti prsten na kojem su se presijavali sitni dijamanti. Nije mogla da zadrži osmeh. Bože! Brak je i dalje bio nešto potpuno novo.

Samo jednu godinu ranije, probudila se u još jednoj nepoznatoj spavaćoj sobi nalik na potkrovlje, sa šminkom koja joj se duboko uvukla u pore i sa monumentalnim mamurlukom koji je pružao korenje kroz njenu lobanju. Nozdrve su joj bile sumnjivo zažarene, a s gađenjem je primetila da pored nje hrče mesnati trgovac nekretninama čijeg imena nije mogla da se seti.

Pronašla je svoj veš, navukla haljinu uštirkanu znojem od prethodne noći, pokupila torbu i cipele i izvukla se iz stana. Nakon tri espresa za izazivanje infarkta u italijanskom kafeu na uglu, shvatila je da je vreme da u svoj lični život uloži jednak trud kao i u poslovni. I oko mesec dana kasnije, psihički spremna da se kloni muškaraca, seksa i veza za jednu noć sve dok se ne sabere, natrčala je svom silinom na *gospodina pravog*. Nakon trinaestomesečne romanse, najduže koju je imala godinama, venčali su se. Ha! Strah od vezivanja, malo sutra.

Prešla je tu granicu, napravila taj korak, upustila se u to. Pa, zapravo, Don je kroz odbrambeni bedem čvrste, urbane, nezasite devojke video osobu koja se krila iza, osobu koja se nije usuđivala da se zaljubi sve otkako je *velika romansa broj jedan* pošla naglavačke. Don

ju je uzeo za ruku i ubedio je da je to prava stvar. Terao ju je da s njim napravi taj korak, a kada je na njen prst navukao tanak prsten, iznenadio ju je osećaj svečanosti. Bila je i prestravljena. Međutim, iz njega je isijavalo toliko ljubavi da se predala, potpisala i zapečatila dogovor.

Okrenula se ka mlakom majskom suncu. U daljini je mogla da čuje prigušenu tutnjavu saobraćaja. Još jedan dan u prestonici uveliko je bio počeo. Otključala je vrata svog niskog, klasičnog kabriolet *mercedesa* 280/SL krem boje, bacila mantil i torbe na suvozačko sedište i ušla u auto umazavši desni list uljem sa okvira vrata.

„*bem ti*“, rekla je naglas, a onda se nagla ka sićušnoj pregradi i pritisnula dugme nakon čega je pola tuceta crnih najlonki ispalo na pod. Izbacila je nogu iz automobila, strgla zamazanu čarapu, navukla drugu, a zatim, bacivši onu prljavu na zadnje sedište, upalila motor i krenula ka kancelariji.

U 8.25, žonglirajući mantilom, torbom i računarom, boksom *marlboro lajta* i velikom flašom *evijan* vode iz prodavnice na uglu, Bela je stigla u *Prentis i partnere*, jednu od najmanjih ali najboljih firmi za menadžment konsalting u Londonu.

„Jutro, Kiti“, rekla je ulazeći.

„Ćao, Bela.“ Kiti je podigla pogled sa stola prijemnog odeljenja u velikom predvorju.

„Je li Suzan tu?“

„Naravno.“

„Prvo devojke. Jesu li momci danas u igri?“

„Aha, Hektor samo što nije a...“ Kiti je bacila pogled na ekran, „...Kris treba da bude tu po podne, na sastanku, ali možda će doći i ranije.“

„OK. Pogledaću moj raspored i pristaviću kafu, a onda ću biti spremna za tebe“, rekla je Bela sa osmehom.

Ušla je u svoju malu kancelariju i smestila se. Okačila je mantil, napunila automat za kafu, a potom izvukla računar, proverila svoju elektronsku poštu i otvorila raspored.

8. MAJ

Utorak

◉ Srećan rođendan – za slučaj da si zaboravila. Matora vrećo.

- Redovan poziv za Peteršamovu kancelariju: odgovori/umiri ako bude pitanja/nervoze/treme.
- Pripremi se za sastanak sa Merisom.
- SERI Hektoru.
- Kris i Suzan sastanak u 14h – izveštaj o Peteršamu i Merisu.
- Ostani u drugom stanju?

Šta??? Ponovo je pročitala poslednji red. Zašto li je to ovde napisala? To joj je bilo na umu, ali ne znači da je trebalo da napiše u svoj raspored. Pritisnula je *delete*. Nestalo je sa ekrana, ali ne i iz njenih misli. Zнала je da želi bebu: zaista, iskreno je želela bebu. Počelo je to nekoliko meseci ranije kao pritajeno zanimanje, a sada se razvilo u pravu pravcatu želju. Bilo je čudno.

Zašto je toliko želela bebu? Beskrajno je analizirala razloge: možda zato što su njeni roditelji napravili pravu zbrku od roditeljstva, pa je htela to da uradi bolje, možda zato što se mnogo brinula kakva će biti njena i Donova budućnost ako ne budu imali dece. Bio je trinaest godina stariji od nje i nije mogla da se uzdrži i ne zamišlja sebe kao omatorelu ženu, potpuno samu, kako se druži s poremećenim mačkama koje joj zapišavaju stan, umesto sa decom i unučićima.

Bela se plašila i da će joj trebati mnogo vremena da dobije bebu. Nju je majka rodila kada je imala 29, a zatim je osam godina prolazila kroz pobačaje pre nego što je najzad odustala od nade da će imati drugo dete. Setila se male kolevke i kutija sa odećom za bebe, pažljivo obeleženih, u sobi u potkrovlju u kojoj je zaticala majku kako divlje jeca.

Ali Belin najveći problem sada je bilo to što Don, kada su se venčali sedam meseci ranije, nije želeo decu. Reкао je da je previše star, previše nezavisan, previše zaokupljen sobom. I tada se složila s njim – bez dece. Ali sada je znala da to nije mislila, da nije ozbiljno razmislila o tome.

Na pamet joj je palo da bi, ako bi „slučajno“ zatrudnela, Don naravno bio šokiran, ali bila je sigurna da bi se privikao na to. U svakom slučaju, iskustvo njene majke ostavilo je Belu u uverenju da je začće milion milja daleko od rođenja bebe. Pa onda, zar bi bilo toliko loše zatrudneti i videti šta će se desiti?

Začulo se kucanje i Kiti je prekinula Beline misli.

Bela im je sipala kafu i, kao i obično, u pauzama davanja uputstava za taj dan, zadirivala Kiti zbog njene nove odeće za posao.

Kiti, niska, upadljivo crvenokosa i obdarena oblinama, spakovala se u srebrne zvoncare, malecnu ljubičastu majicu i srebrnu štepanu jaknicu do struka. Izgled su upotpunile patike sa svetlećim platformama umesto đona.

„Kad sleće matični brod?“ pitala je Bela podižući obrve.

Kiti ju je belo pogledala.

„Govoriš li jezik Zemljana?“ dodala je Bela.

„Začepi, Bela.“ Kiti je razvukla osmeh preko lica. „A ti voliš da izgledaš kao stjuardesa, atavizmu dvadesetog veka.“ Ignorisa je Belino glumljenje užasnutosti i dodala: „Srebrno je baš *in*.“

„Ali da li je to oblačenje za uspeh, Kiti? Ne bih rekla“, odgovorila je Bela.

„Pravi si korporativni klon! Oblačenje za uspeh nije isto što i uspeh“, breknula se Kiti. „A gde si ti to pošla, Bela? Pravo do vrata kroz koja nikada neće pustiti ni žene ni manjine.“

„O, bože“, zarežala je Bela. „Previše je rano za radikalna feministička buncanja, *molim te*.“ Otvorila je paklu cigareta i zapalila, zatvorivši oči od zadovoljstva koje je donosio prvi dim.

Kako se bližilo devet, Bela je izbacila Kiti iz svoje kancelarije i počela da telefonira. Bila je između dva velika ugovora i želela je što pre da privuče nove klijente. Nakon prvog poziva, zazvonio joj je telefon.

„Halo. Bela Brauning“, javila se.

„Bela, Kiti je, imam na vezi nekog veoma ljutog tipa. Hoćeš da mu kažem da si zauzeta?“

„Ne, samo će ponovo pozvati, pa onda mogu i odmah da se javim. Ko je to?“

„Tom Proktor iz AMP-a.“

„OK, daj mi pola minuta, pa ga prebaci.“

Zatvorila je oči i duboko udahнула, govoreći sebi da ostane mirna dok je lagano spuštala prst na dugme koje je blinkalo na telefonu.

„Halo, Tome, kako ste?“ pitala je.

„Ne zovi me Tome, kučko“, raspalio je. „Odlično ti znaš kako sam. Ustrano otpušten. Nakon sedam godina razbijanja dupeta za kompaniju! A onda si ti došla i za osam sedmica sve rasturila.“

Njen posao je imao i lošu stranu, onu zbog koje ju je morila griža savesti. Tom je imao 53 godine, troje dece na školovanju i bio je navikao na luksuzan život. Nije imao naročito dobre poslovne rezultate i teško bi pronašao tako dobar posao kao onaj s kog ga je ona otpustila.

„Imaš li ikakvu predstavu o tome koju si štetu napravila?“ besneo je. „Moje kolege, ljudi s porodicama i malom decom o kojima se treba brinuti, pakuju svoje stvari u kese za smeće i odlaze uplakani.“

Progutala je knedlu, iskreno ne želeći da sluša o tome.

„Šta misliš ti, ko si?“ vrištao je u slušalicu. „Reći ću ti – ti si samo jedna samouverena klinka sa diplomom neke posrane poslovne škole koja misli da je jedini način da se smanje troškovi otpuštanje ljudi, a svoj bezumno plaćeni posao verovatno si dobila pušeći svima u gradu.“

Prešao je svaku granicu.

Hladno je odgovorila: „Gospodine Proktor, bila sam najbolja u grupi za ekonomiju Londonske ekonomske škole u kojoj sam bila i student generacije. Četiri godine sam radila za najveće konsultantske firme u zemlji pre nego što sam počela da radim za *Prentis i partnere*. A Suzan Prentis je žena, pa njoj sigurno nisam morala da pušim.“

Ne zbunivši se, nastavio da viče: „Vi krvopije nam ovde niste ni trebale. Uništile ste nas. Pobrinuću se da više ne sklopiš nijedan ugovor u gradu, samozadovoljna kujo.“

Nije mogla da veruje svojim ušima. Ustala je od stola i podigla glas. „Da ste bili bar upola dobri u svom poslu kao što sam ja u svom, AMP-u ne bi ni trebali konsultanti. Bez moje pomoći, firma bi vam otišla u stečaj u roku od najviše dve godine, a svi biste bili otpušteni bez pozamašne otpremnine koju ste dobili.“

Iz predostrožnosti je dodala: „Kako se usuđujete da me zovete da biste me vređali? Neprekidno ste mi govorili da ćete se preseliti u predgrađe i restaurirati antikvitetan nameštaj, zašto onda ne odjebete i ne radite to?“

Prokletstvo, odmah je zažalila što je to rekla, ali *kuja!* Kuja? Kako se usuđuje?

U tom trenutku je bacila pogled ka vratima i videla Krisa kako joj se kezi i podiže palčeve. Samo joj je to trebalo – Suzanin zamenik da je sluša. Brzo je dodala: „Gospodine Proktor, veoma sam zauzeta i moram da idem. Hvala na pozivu.“

Začula je zapanjen uzdah, ali spustila je slušalicu pre nego što je uspeo još nešto da kaže.

„Fiju, samo tako, Bela, ispraši ih“, cerio se Kris. „Odjebi na selo i restauriraj stari nameštaj. Moram to da zapamtim za sledeći put kada mi neko kaže da sam peder.“

„Krise, bezosećajno govno jedno“, rekla je sa olakšanjem jer je ovo opuštено primio. „Baš mi je neprijatno što si to čuo. Hoćeš li me otpustiti?“ pitala je izvijajući obrve.

„Ne“, zastao je zbog dramatike, „ali moraću da budem veoma strog prema vama, gospođo Brauning.“ Onda je dodao: „Samo nemoj da stekneš previše neprijatelja za sav život. Inače, kako si provela vikend?“

„Dobro“, odgovorila je. „Don nije bio tu, pa sam se bavila stvarima za devojčice. Znaš već: počistila deset krigli piva, tri crte belog, kresala se s nepoznatim čovekom u toaletu.“

Pogledao ju je sa zanimanjem.

„Šalim se, Kris.“ A tada je shvatila. „O!!! Ti jesi to uradio. Baš imaš sreće, dečko, ali u tvojim godinama moraš da vodiš računa o zdravlju.“

„Tek mi je 34!“

„Mmm, ali pod dodatnim si stresom jer si stariji partner“, zadirivala ga je.

„Verovatno bi me ubila za taj posao. I zbog toga te nikada ne šaljem da mi donosiš sendviče.“

„Ne bih ni išla.“

„Bela...“ Uhvatio se za kvaku. „Bilo mi je zadovoljstvo kao i uvek, ali moramo da obavimo mnogo posla pre današnjeg sastanka. Meris, Peteršam, ako ima pitanja, ja sam odmah pored, gledam te kroz svoju špijunku.“

„Vidimo se kasnije“, rekla je i on je otišao, a njoj je na licu ostao previše zavodljiv osmeh.

Ponovo se začulo kucanje na vratima.

„Slobodno.“ Znala je da je to Hektor. Novi dečko koji je tek bio stigao sa fakulteta i nikada se nije umarao od priče o svom herojskom gorštačkom poreklu. Bila je to samo još jedna od njegovih iritantnih osobina.

„Htela si da me vidiš?“ Provirio je razbarušenu glavu kroz vrata.

„Da“, rekla je.

Ušao je, arogantno izgužvan, kao i uvek. I dalje se primao na bomeški stil: sportski sako, šal, izgled koji je govorio „neću ni da se uklapam, niti da se previše trudim“. Bio je briljantan tip: zašto bi inače radio ovde? Ali zaista je trebalo da se sabere.

Seo je na stolicu na suprotnoj strani njenog stola.

„Onda, kakvo je ovo sranje?“ Bacila je debeli, spiralom povezan izveštaj na sto.

„A, baš sam se pitao da li mi je promaklo nekoliko nepreciznosti.“

„Nekoliko nepreciznosti?!“ Ponovo je podigla izveštaj. „Otvoriću nasumice... 32 procenta od 586.000 funti? To je...“, jedva da je zastala, „...187.520 funti. Ali, nekim čudom, ti si ovde dobio 28.500 funti. To nije ni približno tačno.“

„Pa, pretpostavljam da nisam baš matematički genije kao ti, Bela“, usudio se da odgovori.

„Kakve to veze ima? Što ne bi kupio sebi prokleti kalkulator?“ prasnula je. „Zapravo, kad smo kod toga, idi i kupi sebi odgovarajuće proketo odelo. Vreme je da se uljudiš.“

Pogledao ju je krajnje iznenađeno, ali ona je nastavila: „Ovde si već četiri meseca, a čini se da ništa nisi naučio. Ovo je izveštaj o velikoj kompaniji, izračunavao si njihovu zaradu, gubitke, troškove. Tvoje greške bi mogle koštati stotine hiljada funti, mogle bi ljude koštati posla. Ovo nije igra, Hektore, ovo nije teoretski problem o kojem razgovaraš na predavanju. Bože dragi. Fino je imati potencijal kada ti je deset godina. Ali u životu dođe trenutak kada taj potencijal moraš i da dokažeš.“

Nastala je duža pauza.

Hektor se pitao zašto Bela drži izveštaj pred licem i lagano se tresе.

„Jesi li dobro?“ pitao je.

Iznenađio se kada je iza korica začuo prigušeni smeh.

„O, bože“, spustila je izveštaj na sto. „Zaista zaslužuješ da te ode-rem, ali ne mogu to da uradim ozbiljnog lica.“

„Ovaj... žao mi je. Hoćeš da ponovo uradim izveštaj?“ pitao je.

„Ne, već sam to sredila. Možeš li samo da se potruđiš i koncentrišeš kada ti sledeći put nešto dam da uradiš?“

„Da, izvini.“